

ענת סרגוסטי מספרת על חוויותיה ורשמיה בימי ההמתנה באתונה

"אש"ף! אש"ף!"

צפון-אפריקה, החיים בפאריס, והיא דוגלת בשלום הישראלי-פלסטיני. סימון באה לאתונה גם כמזדהה עם רעיון ספינת-השיבה וגם כעיתונאית, כדי לסקר את האירוע למען שבועון צרפתי.

ביחד איתה בא גם אייל סיוון (25), יליד ירושלים, שלמד בבית-הספר הפי-תוח בבירה. אייל, בחור גבהוקומה, נאה, בעל עיניים כחולות ותלתלים בהירים, נשלח לאתונה כדי להכין סרט בן 35 דקות על מסע הספינה עבור בר-ביס' הבריטי. גוסף על היותו שם על תקן של עיתונאי, הוא הרגיש את הוזהרותו עם רעיון השלום הישראלי-פלסטיני.

אל הפעילות הפוליטית הגיע אייל כמעט במקרה. בין שאר הדברים שבי-הם התעסק אחרי שסיים את לימודיו בבית-הספר, הוא היה במשך תקופה מסוימת צלם-אופנה. במהלך עבודתו

ומיטיבה להתבטא גם באנגלית. יש לה שכל חריף ומחשבה בהירה. על סימון אפשר לומר שהיא משוגעת לדבר אחד, לקירוב היהודים המזרחיים והפלסטינים כמפתח לשלום. בפאריס הקימה, ביחד עם אחרים, קבוצה הנקראת "פרספקטיב ג'וריאור" (פרספקטיבה יהודית-ערבית). זוהי קבוצה של יהודים מזרחיים, יוצאי

לעיתונאים הרבים ששהו במלון, ואולי בעיקר למגורשים הפלסטיניים. לעיתים נדמה היה שהפלסטינים מחפשים, באופן מכוון, אולי מופגן, רוקאק את חברתם של הישראלים. הם קיבלו אותנו בחביבות רבה, כמעט תמיד בחיך, בדרך-כלל ברצון רב. נראה לי שעוברת היותי עיתונאית ישראלית נתנה לי יתרון מסוים (ראה ראיון עם אבו-שריף). ההרגשה של "להיות ישראלי בלב ליבו של אש"ף" היתה טובה בדרך-כלל, למרות הריור-חיים היומיומיים מן הנעשה בשטחים הכבושים.

צילומי-אופנה במחנה-פליטים

מחרת בואנו לאתונה הלכנו בפעם השניה לשגרירות אש"ף בעיר. שם, ביחד עם כל העיתונאים וחברי המישלחות האחרות, היינו אמר-רים לקבל את התג שיהווה, כך אמרו, אישור-עלייה לספינה. הופתענו לגלות ששמותינו היו רשומים. הופתענו לקבל את התגים באופן מסודר, כששמו של כל אחד מאיתנו רשום עליהם, יחד עם הלאום שלו ושם העיתון שבו הוא עובד. בימים לאחר מכן היה התג צמוד באופן קבוע לדש-הבגד, ושימש כרטיס-כניסה לכל מסיבות-העיתונאים הרבות.

כאתונה פגשנו בישראלים נוספים שהגיעו מן ה"גולה". שניים שבאו ממקום מגוריהם בפאריס היו סימון ביטון ואייל סיוון.

סימון (33) היא ילידת מארוקו. היא עלתה ביחד עם הוריה לישראל, ולמדה בבית-ספר בירושלים. זמן קצר אחרי שסיימה את שרותה בצה"ל, נסעה לל-מוד קולנוע בפאריס. מאז היא שם. לפרנסתה היא עוסקת בבימוי סרטים לטלוויזיה הצרפתית, בעיקר סרטים תיעודיים.

היא שחורת-שיער וכהת-עיניים, נאת-מראה וחטובה. היא שולטת בעבר-רית, בצרפתית ובערבית מארוקאית,

ביום ועל קבלות-פנים בערבים. במשך היום בילינו בעיקר במי-סיבות-עיתונאים במלון אינטרקונטיננטל היקר, שבקצה השני של אתונה. בערב, כשהיינו חוזרים למלון הנשיא, עיפיים, מתוחים ורעבים, מצאנו שם את המגורשים. חלקם, הקשישים שבי-ניהם, היו עומדים במשך שעות ארוכות בלובי של המלון, מפתח-ההדר ביד אחת, מסכתת חרוזים ביד השניה, פניהם אל הדלת, מבטם מופנה אל האופק ואל העתיד הלא-ידוע. הם המתינו המתנה איך-סופית. הם עמדו שם שעות, כמעט ולא דיברו, כמעט ולא חייכו, וזו משם רק לצורך ארוחות בחדרי-האוכל של בית-המלון, או בשעת ערב, כשפרשו לחדריהם לישון.

הצעירים שבינו המגורשים היו פעילים יותר. הם הירבו לבלות את זמנם כבר של המלון, שהיה פתוח ככל שעות-היום, וכמעט גם בכל שעות-הלילה.

בלילה היה האור כבר עמום. סביב השולחנות אפשר היה למצוא קבוצות מעורבות ממינים שונים. לפעמים היו אלה חברים ממישלחות שונות שישבו ביחד והחליפו ביניהם דיעות על המצב. לפעמים היו אלה קבוצות מאירגונים שונים באש"ף (פת"ח, החזית העממית או החזית הדמוקרטית) שניהלו גם הם שיחות אל תוך הלילה.

מתוך מחשבה סובייקטיבית נראה לי שהישראלים — עיתונאים וחברי המישלחת — היוו אטרקציה מסוימת, הן לחברי המישלחות השונות, הן

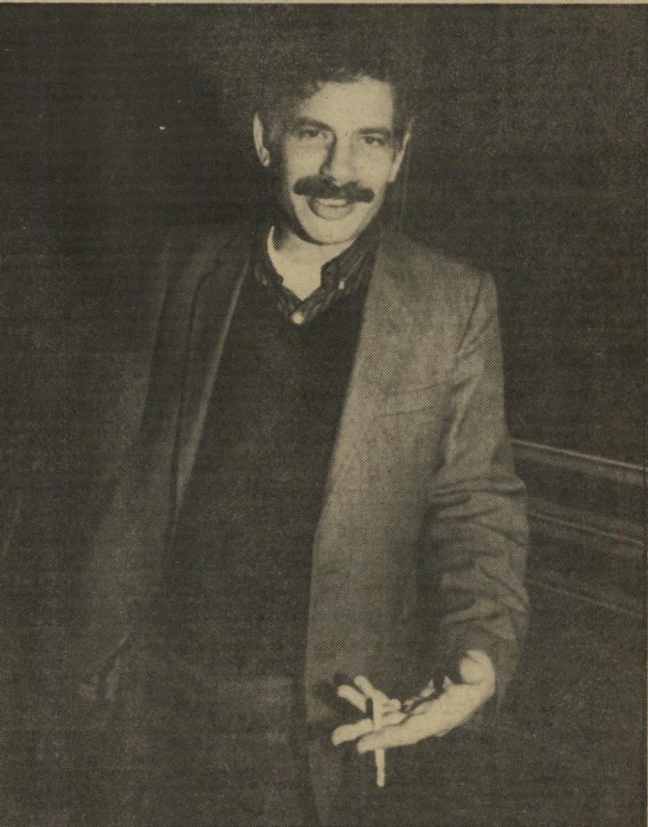
כ ערבים, ובעיקר בלילות, נערי-כו שיחות-הנפש מלבי-אליב. ה שיחות נערכו בחלקן הגדול בעברית. אותם מבין המגורשים שבילו תקופות שונות בנתי-סוהר ישראליים למדו שם עברית, ועדיין שולטים שליטה מלאה בשפה.

השיחה הראשונה התקיימה עם ג'יבריל אל-דיג'וב (הנוולם הזה 10.2.88) בעת ארוחת-צהריים במלון הנשיא שבאתונה. רג'וב, מגורש "טרי", שבילה את השבועות הראשונים של הגלות בלבנון, כשהוא מנותק ממישפחתו ומאירגונו, בא לאתונה דרך קפריסין. פגישות נרגשות התקיימו במלון בינו ובין מגורשים ותיקים יותר.

במהלך ימיה-השיחה באתונה הצליח רג'וב, שגורש מהארץ בחוסר-כח, להצטייד בדברים מינימליים, ואחרי ימים אחרים כבר היה לבוש בחולצה ובמיקסורן חדשים.

במלון הנשיא באתונה, בן 20 הקומות, שוכנו מרבית המגורשים, שהיו אמורים לעלות על ספינת-השיבה. שם גם היו חברי המישלחת הישראלית, ח"כ הרשימה המתקדמת מוחמד מיעארי וחיים הנגבי, מזכיר הסיעה בכנסת. גם אני התאכסנתי באתון המלון. כך עשו גם רוב העיתונאים והחברי-המישלחות מכל העולם, שבאו להצטרף למסע הספינה.

היה נוח יותר להיפגש שם עם המגורשים הפלסטיניים, לקבל מידע מהיר על מסיבות-העיתונאים שהת-קיימו בכל יום (לעיתים גם פעמיים

מגורש נמרי
הדוד היה שנריר ישראלי

חיפש אתר לצילומי-אופנה. הוא נזכר שליד יריחו יש מחנה-פליטים גדול, שומם וריק מתושבים, וחשב שהמקום יכול לשמש רקע "טוב" לצילומי-האופנה שלו.

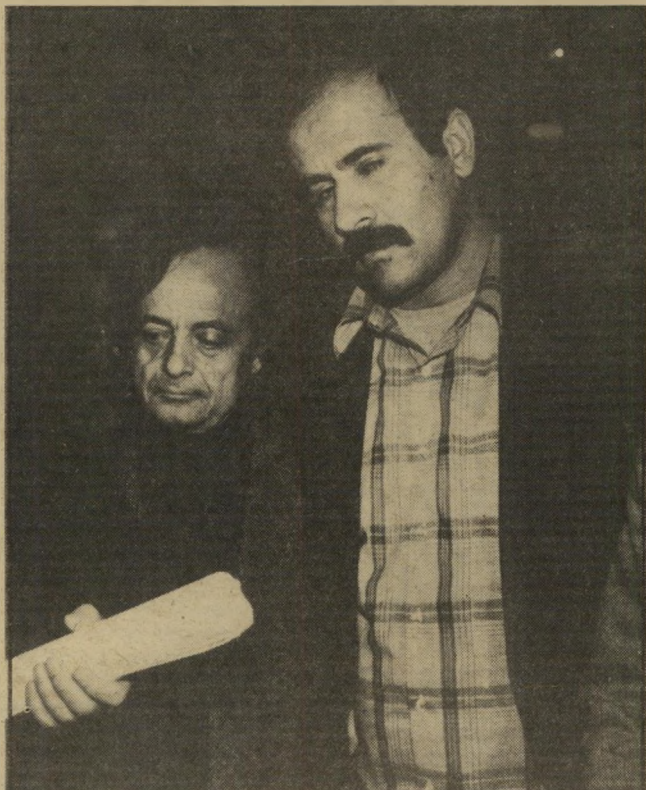
כשנסע לברוק את המקום, גילה לתדהמתו שהמתנה אינו ריק, וכי מתגוררות בו כמה עשרות מישפחות. כמעט מייד החליט שלא לבצע את צילומי-האופנה, ותחת זאת להכין סרט תיעודי על מחנה-הפליטים הנשכח עקבאת אלי-אבר.

הסרט הקצר, שהוצג לפני חודשים אחרים גם בישראל, זיכה את אייל בכמה פרסים בינלאומיים. קלטות וידיאו של הסרט נמכרו למדינות רבות בעולם, ביניהן גם למדינות ערביות.

האמא היהודיה

קבוצה נוספת של ישראלים באה לאתונה מלונדון. היא הגיעה בראשותו של אורי דייוויס.

דייוויס, איש-שלום תימהוני, לשע-בר פציפיסט וחסיד המרינה החילונית-דמוקרטית, הוא מופיע מזה שנים בכל בימה אנטי-ציונית במדינות המערב. בשנים האחרונות הוא מדיר את רגליו מישראל ומתאר עצמו כגולה פוליטי. הישראלים שבאו מלונדון שוכנו במלון אחר. הישראלים שבאו מפאריס השתכנו במלון הנשיא ביחד איתנו, עם המגורשים, האורחים והעיתונאים. כך, לילה-לילה, עד השעות הקטנות

מגורש רג'וב (עם המשורר הלבנוני אדוניס) בנדים חדשים

ישראלים סיוון וביטון (עם עיתונאי מארוקאי) מארוקוישראל בצרפת